

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ. ΕΤΗΣΙΑ Προπληρωτέα.

Διὰ τὸ ἑσπυτερικόν δρ. 12. Διὰ τὸ ἔξωτερικόν = 15.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ καὶ ἐκδίδεται δαπάνῃ αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα δοσοληψία αὐτῶν ἀφορώσα. Τιμὴ καταχωρίσεως ἀγγελλῶν λεπτὰ 15 ὁ στίχος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλλησι. Προξένους καὶ τοῖς ἰδικαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδοτοῦ.

Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ μηνός.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι. (ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἐὰν ᾖς φιλομαθής, ἔση καὶ πολυμαθής. (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Ἀθήνησι, τῇ 22 Ἰανουαρίου 1856.

Περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς ποιήσεως παρὰ τοῖς Ἑλλησι.

(Συνέχεια. ἴδ. ἀρ. 146.)

Ἡ πνευματικὴ τῶν Ἑλλήνων ἀνάπτυξις, καθὼς καὶ ἡ πολλῶν ἄλλων ἐθνῶν ἤρχισαν ἀπὸ τῆς ποιήσεως. Τὸν ζωηρόν καὶ εὐφραντασίωτον τοῦ ἐθνους χαρακτήρα ἔχουσα αὕτη βοήθων ἤθησε λαμπρῶς ἐκ πρώτης ἀφετηρίας καὶ τὰ δημιουργήματα καὶ μνημεῖα αὐτῆς ἔγιναν κοινὸν ὄλων τῶν μετέπειτα αἰώνων κτήμα. Ὑπῆρχε δὲ ἀπήχησις τοῦ ἠρωϊκοῦ ἐκείνου αἰῶνος, καθ' ὃν οἱ Ἑλληγες ἀνεγνώρισαν ἑαυτοὺς ὡς ἔθνος καὶ ἐπεχείρησαν πράξεις ἀπὸ κοινοῦ· ἀλλὰ καθ' ὅσον ἀπεχώρει μακρύτερα ὁ χρόνος ἐκεῖνος, ἀπεμακρύνετο βαθμηδόν καὶ ἡ ποίησις καὶ ἀπεκρύπτετο ἐπὶ πλέον εἰς μαγικὸν ὀμιχλῶδες σκότος. Διότι ὅσον ἀποτελεσματικὴ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ ἐνέργεια τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ ὅσον πλούσιον καὶ ἂν ἀνεδείχθη εἰς ἀξία λόγου φαινόμενα ἀναστράψαντα ἐπὶ τῆς κλασικῆς αὐτοῦ γῆς, ἀλλ' ὅμως τοιοῦτο μέγα ἔργον, ὅποῦν ὑπῆρξεν ὁ κατὰ τῆς Τροίας πόλεμος δὲν ἔλαβε πλέον χώραν καὶ ἐνεκα τούτου ἡ ποίησις προβαίνουσα καὶ ἀναπτυσσομένη ἔστερεῖτο ὕλης ἀξιοπρεποῦς πρὸς τὰ δημιουργήματα αὐτῆς. Ἡ γυμνὴ καὶ κοινὴ τῶν πραγμάτων μορφή, ὡς εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων παρίστατο, δὲν ὑπέφερε τὴν σύγκρισιν πρὸς τὴν μακρὰν, τεράστιαν, ὑπὸ τῶν μυθικῶν λόγων θαυμασίως ἐπικοσμηθεῖσαν ἠρωϊκὴν ἐποχὴν. Ἐτραπή λοιπὸν ἡ ποίησις ἄλλοθι πρὸς ἀναζητήσιν ὕλης διὰ τὰ ποικίλα καὶ πολὺ μορφα αὐτῆς δημιουργήματα. Μὴ εὐρίσκουσα πλέον ὑπόθεσιν ἀξιοπρεπῆ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἀφ' ὧν εἶχεν ἀποχωρήσει ἤδη τῶν μυθικῶν χρόνων ἡ γοητεία, ἀνέβη πρὸς τοὺς θεοὺς, περιέγραφε τὴν γένεσιν καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν καὶ τὴν τοῦ παντός δημιουργίαν. Ὅθεν καὶ σαφῶς διακρίνονται αἱ ποιήσεις αὗται ἀπὸ τῶν τριῶν προτέρων περιόδου Ματαίως ἐν αὐταῖς ζητοῦμεν τὴν δημιουργικὴν ἐκείνην δύναμιν, ἐντελῶς κυρίαν τῆς ὕλης, καὶ εἰς μεγαλοειδῆ πλαστοουργήματα μεταποιούσαν αὐτήν· αἱ ποιήσεις, εἴ ναι μᾶλλον καρποὶ τῆς σκέψεως, τῆς ἐμβριθοῦς ἐρεῦνης εἰς τοὺς ἀπεραντοὺς ἐκείνους χώρους, καὶ ἐσκόπουν κυρίως εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσωσι εὐγενῆ φιλομάθειαν. Τέλος λοιπὸν αὐτῶν εἶναι ἡ διδασκαλία. Εἰς ταύτην τῶν ποιήσεων τὴν τάξιν ἀνήκουσιν ἐπητηνὰ τοῦ Ἡσιόδου κμασαντος, ὡς θέλουσι τινες περὶ τὸ 900 ἔτος π. χ. Ὅπως ἡ ἑλληνικὴ ποίησις εἰσῆλθεν εἰς νέαν ἐνεργεῖαν σφαῖραν. Καταλιπούσα τὸν λαμπρὸν τῆς ἠρωϊκῆς ποιήσεως ἀγῶνα ἀνέλαβε τὸ μετριώτερον, ἀλλ' οὐχ' ἤττον εὐγενὲς πρόσωπον τοῦ ἀνατροφέως καὶ παιδευτοῦ τοῦ ἔθνους. Ἐσυρεν εἰς τὸν κύκλον αὐτῆς πᾶν ὅτιδήποτε ἀνῆκεν εἰς τὴν σφαῖραν τῆς τότε μαθητέως. Τὴν τάξιν ταύτην ἠκολούθησεν ἤδη ὁ Ἡσιόδος. Τὸ ποίημα αὐτοῦ Ἔργα καὶ ἡμέραι πραγματεύεται διδακτικῶς περὶ γεωργίας καὶ οἰκονομίας, περὶ ἀνατροφῆς καὶ ἄλλων τοῦ βίου σχέσεων τῶν τότε Ἑλλήνων. (Ὡς ποιητὰς τῆς ἐποχῆς ταύτης καταγίνοντο πρὸ πάντων εἰς λύσεις ζητημάτων ἐκ τῶν τοῦ ἀνωτέρου ἀνθρωπίνου βίου πραγματικῶν. Τὰς περὶ θρησκείας καὶ φιλοσοφίας ἐρεῦνας αὐτῶν ἐνέδουν εἰς σοφὰς ῥήσεις, ὑποθήκας ἢ γινώμας. Τοιοῦτων γνώμων ἀποταμίευμα πλούσιον εἶναι τὰ ποιήματα Θεόγνιδος τοῦ Μεγάρου, καὶ Φωκυλίδου τοῦ Μιλησίου, ἀκμασάντων ἀμφοτέρων περὶ τὸ 550 ἔτος π. χ.) Ὡς ἴδια τῆς ποιήσεως ταύτης εἶδη διειρηλώθησαν ὁ μῦθος καὶ ὁ ἱάμβος. Ὡς ὁ διατυπώσας τὸν μῦθον θεωρεῖται ὁ Αἰσώππος, παρεισαγαγῶν δραματικῶς διαλεγόμενα τὰ ζῶα καὶ διαμείνας εἰς τὸ μετέπειτα ἀείποτε παράδειγμα τῆς μυθολογίας. Εὐρέτην τοῦ ἱάμβου θέλουσιν Ἀρχιλόχον τὸν Πάριον, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σχεδὸν ἴσα τῷ Ὀμήρῳ τιμώμενον. Ἐν

παντὶ χρόνῳ μετὰ ταῦτα περιέβαλλον ἐν ἱαμβικῷ ῥυθμῷ τὰ σκώματα αὐτῶν οἱ σατυρίζοντες καὶ οἱ κωμικοὶ τὰς αὐτῶν ἀστείότητας. Συγχρόνως μετὰ τοῦ προειρημένου εἶδους ἤθησε καὶ ἕτερον, ἡ λυρικὴ ποίησις, Πῶς ἦτο δυνατόν τὸ εὐθυμον καὶ φιλόμουσον τῶν Ἑλλήνων ἔθνος νὰ στερηθῆται τοῦ τερπνοῦ ἄσματος, τοῦ ἐξαιρέτου ἡμᾶς ὑπεράνω τῶν σχέσεων τοῦ κοινοῦ καθημερινοῦ βίου, πνευματοποιούντος τρόπον τινὰ αὐτοὺς καὶ ἐπιχέοντος ἐπ' αὐτῶν οἰκεῖά τινα θελγητρά; Καθὼς ἡ κίνησις, ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατείχεται ὑπὸ θυμῆρους τινος αἰσθήματος ἀνερεθίζοντος αὐτὸν μετέβαινε κατὰ μικρὸν εἰς ἐξῆυθμον ὄρησιν, οὕτω καὶ ὁ λόγος ὅταν διεθέρμαιεν αὐτὸν τὸ πῦρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μετετρέπετο αὐτομάτως εἰς ποίησιν, εἰς τὸ χαρμόσυνον, πολύμορφον, εἰς πάσας τοῦ βίου τὰς περιστάσεις προσαρμοζόμενον ἄσμα. Παρὰ τοῖς Ἑλλησι τὰ ἄσματα ὑπῆρχον οἰονεῖ ἀντιφάνεια τοῦ ἐξωθεν κόσμου, εἰκονιζομένη εἰς τὴν ἀκραίρην τοῦ νεονικοῦ ἔθνους ψυχῆν. Ἡ ποίησις αὕτη διαίρειτο κατὰ φυσικὸν λόγον εἰς δύο ὄλως ἀλλήλοισ ἀντιθετα εἶδη· ἐκ τούτων τὸ μὲν προτρέπον εἰς ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς ἀνοιγούσης εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅλα αὐτῆς τὰ θελγητρά καὶ ἐκχεούσης αὐτῷ πλουσιοπαρόχως ὅλα αὐτῆς τὰ ἀγαθὰ, ἐκκλιεργήθη κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἀθηνεῖν, λαμπρὰν Ἰωνίαν, καὶ εἰς τὴν ἐπαφρόδιτον, τρυφερόδιον Διολίδα, ὅπου ἤκμασαν ὁ λυδὸς Ἀλκμαν, οἱ αἰολεῖς Τέρπανδρος, Ἀρίων καὶ Ἀλκαῖος καὶ αἰσυμολίτιδες αὐτῶν Σαφώ καὶ Ἡρινα, καὶ ὁ τούτων ἔτι γνωστότερος Ἀνακρέων ὁ Ἴων. Εἰς τοῦτο τῆς ποιήσεως τὸ εἶδος ἀντετάχθη πρῶτῳ ἕτερον. Ὡκέως ὁ ἄνθρωπος παρατηρεῖ τὸ πρόσκαιρον τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου, πολλάκις αὐτὰς ὡς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν θεωρῶν· ὅταν τὸν κεκμηκότα φύγη ἡ ἡδονή, καὶ οὗτος ἀδυνατῆ πλέον νὰ ἀφαρπάσῃ τὴν δραπετίν, τέκνον οὖσαν εὐτυχεῦτος ἀκαριαίας ῥοπῆς, τότε ἀγαπᾷ νὰ φιλοσοφῇ σοφῶς περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἡδονῶν. Ὁ εὐγενὴς ἄνθρωπος, ὁ ἀποστρεφόμενος τὰ κενὰ τοῦ πλήθους σπουδάσματα, αἰσθάνεται ἐν ἐαυτῷ ὁρμὴν νὰ ἀνυψωθῆ ὑπεράνω τῆς στάσεως τούτων καὶ γενναίως νὰ παραιτήσῃ ὅτι οἱ πολλοὶ καλοῦσιν εὐδαιμονίαν· ἀμοιβὴ δὲ αὐτοῦ εἶναι ἐλεύθερος ὑπὸ τῶν δεσμῶν τῆς σαρκὸς ἀστενοχώρητος νοῦς καὶ αὐτάρκης ἐξείρουσα συνείδησις. Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται κλίσιν καὶ πρὸς τὰ ἀντίθετα· ἀρέσκειται διαφερόντως εἰς τὸ νὰ φρονῇ, νὰ αἰσθάνεται, νὰ πράττῃ ἄλλως ἢ ὡς πράττουσιν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Τίς δὲ ποτε ἄνθρωπος ὑπῆρξεν ὅλως ἀπηλλαγμένος δυσδαιμονίας; Ἡ δυστυχία ἔχει καὶ αὕτη τὴν ποίησίν τῆς. Ὅθεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν θορυβῶν τοῦ ἀνησύχου καὶ εὐφροσύνου βίου ἀνεβλάστησεν ἡ ἐλεγεῖα καὶ ἡ ποίησις, περιγράφουσα διὰ βαρυθύμων λέξεων τὴν δυστυχίαν, ἥτις πολλάκις ἀνακαλεῖ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς μέθης τῆς ἡδονῆς καὶ μᾶς ὑπομιμνήσκει τὸν θάνατον. Τοιαύτην ὑπόθεσιν εἰς τὰ ποιήματα αὐτῶν ἔλαβον Μίμνερμος ὁ Κολοφώνιος καὶ Σιμωνίδης ὁ Κεῖος.

Μακρὰν τῶν εἰρημένων τρόπων καὶ μῆτε πρὸς τοὺς προηγηθέντας, μῆτε πρὸς τοὺς μετέπειτα ποιητὰς κοινὸν τι ἔχων ἵσταται ὁ βωιωτὸς Ἰλίνδαρος, ἀκολουθήσας ἰδίαν ὁδόν· οὐδεὶς μετ' αὐτὸν εὐρέθη ἄξιος νὰ καταταχθῇ πλησίον αὐτοῦ. Αἰώδαί, τὰ ἐπιπνίκια αὐτοῦ εἰς τοὺς νικητὰς κατὰ τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐθνικοὺς ἀγῶνας κατέχουσι μετὰ τῶν λυρικῶν ποιήσεων τῆς ἀρχαιότητος τὴν πρώτην τάξιν. Ὁ ποιητὴς οὗτος παρέχει καὶ ἐναργὲς παράδειγμα, ὅτι πρὸς τὴν ἀληθῆ ποίησιν δὲν ἀρκεῖ μόνη εὐφυΐα καὶ δεξιότης, ἀλλ' ἀπαιτεῖται μεγαλόνοια μετὰ παιδείας, καὶ ὅτι ποιητὴς δὲν εἶναι ὁ κορυβαντιῶν ἐνθουσιαστής, ἀλλ' ὁ μετὰ λόγου καὶ φρονήσεως δημιουργοῦ τεχνίτης.

(ἀκολουθεῖ)

Περὶ Ὑπάτων καὶ Ὑπατείας παρὰ Ῥωμαίους.

(ἴπ Α. Σ. Β.)

Ἑπατεία (Consulatus) ἐκαλεῖτο ἐν Ῥώμῃ τὸ ἀνώτατον δημοκρατικὸν ἀξίωμα...

Ἐπειδὴ τῆς βασιλείας ἐνεκα ἐστάθη ὡς δημοκρατικὸν ἀξίωμα ἐν Ῥώμῃ τὸν δημοκρατικὸν δ' αὐτῆς χαρακτήρα καταδείκνυσιν...

Ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐτήρητο καθ' ἅπασαν τὴν δημοκρατικὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πολιτεύματος περίοδον...

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὁ τίτλος τῶν ὑπάτων τούτων ἀρχόντων ἦν οὐχὶ consules, ἀλλὰ praetores...

(1) Παράλλ. Διον. Αἰκ. Ρ. Ἀρχ. Ε. 4. ἴδ. καὶ Liv. ii, 4. (2) Παράλλ. Διονύσιος. Ἄλ. Ε. 57, καὶ Δίωνος Καθ. Αἰ. 4. (3) Ἀπ. αν. Περὶ Ἐργου. Ροδ. Α'. 78. — Vell. Pat. ii, 24. Liv. Epit. 83. (4) Ascon. ad P. Mil. pro l. p. 37. — Liv. Epit. 107. — Ἀπ. αν. Ἐμφ. λ. Πλ. Β'. 23 καὶ 25. Πλούταρχ. Πομπ. κερ. ΝΑ'. (5) Liv. vii, 3. — Pseudo-Ascon. ad Cic. in Verr. I, 14. (6) Paul. Dia. p. 123. — Pseudo-Ascon. ad Cic. in Verr. I, 14. (7) Varro, De L. Latina, vi, 9. — Liv. iii, 55. (8) Zonarp. Ζ'. 19.

Ἡ ἐκλογή τῶν ὑπάτων ἐγένετο πάντοτε ἐν ταῖς λογίστιν ἐκκλησίαις, εἴτε ὑπὸ ἐνὸς τῶν καθιστάτων ἐκάστοτε ὑπάτων...

Ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ παλαιοὶ ὑπατοὶ ἀπετίθεντο τὴν ἀρχήν, οἱ δὲ προαποδεδειγμένοι ἀνελάμβανον αὐτὴν...

Ἡ ἡμέρα αὕτη, καθ' ἣν δὴλ. οἱ ὑπατοὶ ἀνελάμβανον τὰ καθήκοντα αὐτῶν, προσδιώριζεν, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐβρίθην...

(9) Nundinae (καὶ σπανιώτερον nundina), ἀπὸ τοῦ novem καὶ dies παραγόμενον, σημαίνει κατὰ γράμμα τὴν ἐνάτην ἡμέραν...

(10) Ἐπὶ τοιοῦτῳ δεκαμῶν κατηγοροῖται ὁ Λεύκιος Μουρῆνας κατὰ τὸ 694 Α. Ρ. ἔτος...

ἄνω ἐξαίρεσων καὶ παραλλαγῶν κανόνων. Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους αἱ ἐκλογαὶ ἐνηργούντο πολὺ ὀλίγον χρόνον...

(20) Liv. Epit. 47. — Fast. Praenest. (21) Liv. xxxiii, 42. — xlii, 28. — xliv, 11. (22) Cic. ad Att. I, 16. — ad Fam. viii, 4. (23) Cic. ad Att. ii, 20. — iv, 16. — Pro lege Manilia, 1. (ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τῶν Κ. Κ. διδασκάλων τινὲς ζητοῦντες ἀδείας ἀπουσίας ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι ἐρχονται ἐν ταῦθα ἐπιδιώκοντες...

Ἐἰς τοὺς συνδρομητάς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ λεξικοῦ στέλλομεν ἤδη τὸ πρῶτον ἐκδοθὲν φυλλάδιον...

Δημοσιεύομεν ἄμενοι τὴν ἐξῆς περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἐν Ἱερουσόλοις Πατριαρχικοῦ τυπογραφείου σημείωσιν...

Ἐξ Ἱερουσόλων τὴν 18 Δεκεμβρίου. Πειποθὲς ὅτι τὰ φιλανθρωπικὰ καὶ εὐεργετικὰ τῶν καταστημάτων...

Ἱερουσόλων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ τῆς εὐγενούς φιλοτιμίας τῶν τε ἐφύρων καὶ τοῦ διευθυντοῦ...

Ἡθελεῖ ἀνετίθετον τοῦ περὶ καὶ ἐΚύριος ἀνελάβετό μου. φωνὴ ἀγγαλιέως καὶ σωτηρίας ἐν σκαναῖς δικαίων (Ψαλ. ΡΙΖ. 13—16).

Ἐπὶ δύο ἐτη ἀπορφρατισμένοι πατέρες καὶ προστάτου οἱ ἐν Κύπρῳ ἐνδημοντες ὑπόκειοι Ἕλληνες...

ΠΟΙΚΙΛΙΑ,

Τρόπος τοῦ ἐκλείπειν τὰς ἐπὶ τῶν ὕψωμάτων κηλίδας τῆς μελάνης.

Ἡ μελάνη πεσοῦσα ἐπὶ ὕψωμάτων καὶ μάλιστα λευκῶν, μετὰ τὴν ἀπόπλυσιν ἀφίνει κηλίδας ἐρυθροπάδας...

Τ' αὐτὸ ἀποτελεσμα γίνεται καὶ ἐὰν πρῶτον ἡ κηλὶς ἐμβραχθῇ μεθ' ὑπεροξυλινοῦ ποτάσσης...

Τρόπος τοῦ ἀποκαθίστην τὸν χάρτην ἀκαίστον.

Ἐμβάσειον τὸν χάρτην ἐν διαλύσει πεπικνωμένην στυπτηρίας, εἴτα ἀπεξηλάνας τούτον, ἔχεις χάρτην μὴ καίμενον...

Ῥητὰ γραφικὰ περὶ εἰρήνης.

« Καὶ βουλὴ εἰρηνικὴ ἔσται ἀναμέσον ἀμφοτέρων, ὁ δὲ σέφανος ἔσται τοῖς ὑπομένουσι καὶ τοῖς χρησίμοις (Ζαχαρ. ΣΓ'. 13, 14). Τὰδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ: Ἴδού ἐγὼ σώζω τὸν λαόν μου ἀπὸ Γῆς ἀνατολῶν καὶ ἀπὸ Γῆς δυσμῶν, καὶ εἰσάξω αὐτούς, καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔσονται ἐμοὶ εἰς λαόν, καὶ ἐσομαι αὐτοῖς εἰς Θεὸν ἐν ἀληθείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ. » (Ζαχαρ. Η. 7, 8).

Αριθ. πρωτ. 163.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

**ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.**

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Ἡ ἐπισυναπτομένη ἐγκύκλιος κανονίζει, ὡς παρατηρεῖτε Κύριε Νομάρχα, τὸν τρόπον, καθ' ὃν τοῦ λοιποῦ οἱ διδάσκοντες ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ἑλληνικοῖς σχολείοις θέλουσιν υποβάλλει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὰς περὶ ἀδείας ἀπουσίας αἰτήσεις των. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ ταύτην τὴν ἐγκύκλιον αἱ ἀναφοραὶ αὐτῶν θέλουσι διαβιβάζεσθαι εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, παραγγέλλεσθε οὐχὶ μόνον ἢ Νομαρχία νὰ μὴ καθυποβάλῃ πλέον διδάσκοντος αἴτησιν περὶ ἀπουσίας, μὴ πεμφθεῖσαν αὐτῇ διὰ τῆς ὁδοῦ, ἧτις ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ διαγράφεται, ἀλλὰ παραχρῆμα νὰ ἐώσητε τὰς ἀναγκαίας πρὸς τοῦτο ὁδηγίας καὶ πρὸς τὰς κατὰ τὴν περιφέρειάν σας διοικητικὰς ἀρχάς. Προσέτι δὲ, ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐγκύκλιον, ὅπου ὑπάρχει εἰς μόνον διδάσκαλος θέλει γνωμοδοτεῖ ὡς πρὸς τὴν περὶ ἀδείας αἴτησιν τούτου ἢ Δημοτικῆ Ἀρχῆς, προσκαλεῖσθε νὰ δώσητε καὶ περὶ τούτου τὰς ἀνηκούσας ὁδηγίας πρὸς ὅλους τοὺς δήμους τῆς δικαιοδοσίας σας, ἐν οἷς ὑπάρχουσιν ἑλληνικὰ σχολεῖα. Πρὸς εὐκολωτέραν δὲ ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελλομένων ἡμῶν τούτων, σὰς ἐπισυνάπτομεν ὡδε τριάκοντα ἀντίτυπα τῆς ἀπευθυνθείσης ἤδη πρὸς τοὺς κυρίους γυμνασιάρχας, σχολάρχας καὶ διευθυντὰς ἑλληνικῶν σχολείων διδασκάλους ἐγκυκλίου καὶ ἰσάριθμα τῆς πρὸς ὑμᾶς νῦν ἀποτετιομένης, ἵνα διανεύμητε αὐτὰ πρὸς τὰς ῥηθείσας ἀρχάς, μετὰ τῆς παραγγελίας νὰ συμμορφωθῶσιν ἀκριβέστατα πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν ἐγκυκλίων, καθ' ὅσον εἰς αὐτὰς ἀνήκει. Αἱ διοικητικαὶ δὲ ἀρχαί, υποβάλλουσιν ἀναφοράς περὶ ἀπουσίας, χρεωστοῦσιν ἐκάστοτε νὰ προσθέτωσι καὶ αὐταὶ ὅ,τι ὡς πρὸς αὐτὰς κρίνουσιν εὐλόγον νὰ φέρωσιν εἰς γνῶσιν τοῦ Ὑπουργείου· οὐδὲ ἐπιτρέπεται εἰς τὸ ἐξῆς αὐταῖς νὰ χορηγῶσιν ἀδειαν ἀπουσίας, ἔστω καὶ ὀλιγίστων ἡμερῶν. Καταστήσατε λοιπὸν προσεκτικούς καὶ κατὰ τοῦτο τοὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ σας Κυρίους Ἐπάρχους.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἰανουαρίου 1856.

Ὁ Ὑπουργός
Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

M. Καλλιερῶς.

Αριθ. Πρωτ. 163.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

**ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.**

Πρὸς τοὺς Κυρίους Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας καὶ Διευθυντὰς Ἑλληνικῶν Σχολείων διδασκάλους.

Παρατηρήσαντες μετ' ἀπορίας ὅτι τινὲς τῶν κυρίων καθηγητῶν καὶ διδασκάλων αἰτοῦσιν ἀπουσίας ἀδειαν, ὑπὲρ ἰδίων υποθέσεων, ἀδιακρίτως καθ' οἵανδήποτε στιγμὴν τοῦ σχολαστικοῦ ἔτους, μὴ ἀναλογιζόμενοι εἰς πόσον ἢ πρόσδος τῶν παρ' αὐτοῖς μαθητευόντων βλάπτεται ἐκ τούτου,

Ὅτι ἕτεροι, ἀτοπώτερον ἔτι πράττοντες, ἐγκαταλείπουσι τὴν ἔδραν αὐτῶν πρὶν ἔτι λάβωσιν ἀπάντησιν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου εἰς τὴν περὶ ἀδείας ἀπουσίας υποβληθείσαν ἀναφορὰν,

Καὶ ἄλλοι, λαμβάνοντες ἀπουσίας ἀδειαν, ἵνα εἰς τὴν πρωτεύουσιν μεταβάντες υποβληθῶσιν εἰς ἱατρικὴν ἐπίσκεψιν ὡς πάσχοντες, ὅτι υποκεκαλυμμένον σκοπὸν εἶχον νὰ πλησιάζωσιν ὑπὸ εὐτχημον ἀφορμὴν, τὸ Ὑπουργεῖον, πρὸς ἐπιτυχίαν ἰδίου συμφέροντος, ἐκρίναμεν ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύσωμεν νὰ ἐξαλείψωμεν τὸ ταχύτερον τοιαύτας ἐξείς, τὰ μέγιστα ἀντικειμένας εἰς τε τὴν τάξιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὴν πρόσδος τῶν διδασκο-

μένων· ἐφ' ᾧ ἀποτείνομεν πρὸς ὑμᾶς, δι' ὑμῶν δὲ καὶ πρὸς τοὺς ὑφισταμένους σας τὰ ἐξῆς.

Εἰς οὐδένα τῶν διδασκόντων ἐν γυμνασίοις καὶ ἑλληνικοῖς σχολείοις παραχωρεῖται τοῦ λοιποῦ ἀδεία ἀπουσίας ὑπὲρ ἰδίων υποθέσεων, διαρκούντος τοῦ σχολαστικοῦ ἔτους, εἰμὴ μόνον κατὰ τὰς ὀλιγοήμερους ἀναπαύλας τῶν μαθημάτων, αἵτινες γίνονται συνήθως κατὰ τὰς ἐορτάς τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως ἢ τοῦ ἁγίου Πάσχα, καὶ τοῦτο, ἂν ἡ αἴτησις, ἀποχρώντως δικαιολογημένη, φθάσῃ ἐγκαίρως ὑπ' ὄψιν τοῦ Ὑπουργείου, ἅμα δὲ περιορίζεται καὶ εἰς βραχυτάτην προθεσμίαν. Κρίνεται εὐλόγως λίαν μεμπτέον νὰ ἐπιτρέπηται ἢ ἀπομάκρυνσίς σας ἀπὸ τῆς διδασκαλικῆς καθέδρας καὶ ἐν καιρῷ μαθημάτων ἔτι, ἀφοῦ δύο ὅλους μῆνας ἔχετε κατ' ἔτος εἰς τὴν διάθεσιν σας νὰ ἀπέλθῃτε ὅπου βούλεσθε καὶ νὰ ἐπιμεληθῆτε τῶν ἰδίων. Εἰς τοὺς ἀναχωρούντας δὲ ἀπὸ τῆς ἔδρας αὐτῶν, πρὶν λάβωσι παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τὴν ἐγκρίσιν τῆς αἰτηθείσης ἀδείας, γνωστοποιεῖται ὅτι θέλει ἐφαρμοσθῆ κατ' αὐτῶν μετὰ πάσης αὐστηρότητος ἢ διάταξις τοῦ 33 ἄρθρου τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου. Εἶναι ἐντοσούτω πολὺ λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις ἐκτροπομένους εἰς τοσοῦτον αὐτοὺς ἐκείνους, οἵτινες ἐκ τῆς ἐπαγγελίας αὐτῶν προωρισμένοι εἶναι νὰ δίδωσι πρῶτοι τῆς εὐπειθείας καὶ τῆς ταξέως τὸ παράδειγμα.

Τοῖς ὑπαγομένοις δὲ εἰς τὴν τελευταίαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεισῶν τριῶν κατηγοριῶν, ὡσαύτως γίνεται γνωστὸν, ὅτι οὐχὶ μόνον δὲν θέλει ἐφαρμοσθῆ ἐπὶ αὐτῶν ἢ εὐεργετικὴ διάταξις, ἢ περιεχομένη εἰς τὴν ἀ. ἐξαιρέσιν τοῦ 31 ἄρθρου τοῦ ἄρτι ρηθέντος λογιστικοῦ νόμου, καὶ ἂν ἤδη ἐνεκρίθη ἢ ἀπονομῆ αὐτοῖς τοῦ μισθοῦ, ἀλλὰ καὶ τοιαύτη ἐπιλήψιμος διαγωγή προφανῶς δὲν θέλει ἐπενεργῆσαι εὐχαρίστως εἰς τὴν τύχην τῶν υποβληθησομένων εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὑπ' αὐτῶν αἰτήσεων. Τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου ὁδηγοῦσι τοῦτο πρὸς τίνα ὑμῶν ὀφείλεται ἀμοιβῆ, τὴν ὁποίαν καὶ ἀπονέμει ὅπου ἂν διαμένῃτε, ἐπομένως προσελεύσεις ἐπὶ τοιοῦτω σκοπῷ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον καθίστανται ὅλως περιτταί.

Πᾶσα δὲ ἀναφορὰ περὶ ἀδείας ἀπουσίας, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω ἐν τῷ δευτέρῳ παραγράφῳ ἐκτεθέντων, θέλει υποβάλλεσθαι τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, διὰ τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ὅστις πέμπων αὐτὴν διὰ τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς, ὀφείλει νὰ τὴν συνοδεύῃ μετ' ἡτιολογημένην γνωμοδότησιν ἂν εἶναι ἐγκριτέα ἢ μὴ ἢ ζητούμενη ἀδεία. Ὅπου δὲ εἰς μόνον διδάσκαλος ὑπάρχει, θέλει υποβάλλεσθαι ἢ αἰτήσεις διὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἧτις, διευθύνουσα αὐτὴν ὡσαύτως διὰ τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, θέλει ἐπίσης γνωμοδοτεῖ καθ' ὅμοιον τρόπον, ὅπως ἄρτι περὶ τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἐκπαιδευτηρίου ἐρρήθη. Ἡ περὶ ταῦτα δὲ υποβαλλομένη ἀναφορὰ περὶ ἀδείας δὲν θέλει λαμβάνεσθαι ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἰανουαρίου 1856.

Ὁ Ὑπουργός
Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

M. Καλλιερῶς.

ΤΥΠΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ κατὰ τὴν τάξιν τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐκ μακρᾶς τῆς πείρας, καὶ πολλῶν σημειώσεων τῶν κατὰ καιροὺς χρηματιζάντων Πρωτοψάλτων συλλεγὲν ἤδη τὸ δεύτερον πολλὰς προσθήκας καὶ ἐπιδιορθώσεις τῆς ἀ. ἐκδόσεως ἐκδίδεται παρὰ τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντινοῦ Πρωτοψάλτου.

Ἀδείξ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐκδίδεται τὴ τρίτον ἀπαραλλοκτως ὑπὸ Κ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ.

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Κ. Ἀντωνιάδου, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ἀριθ. 214 1855.

Τὸ ἀνωτέρω βιβλίον ἀπαραίτητον ὄν εἰς πάντα προεστῶτα ἐκκλησίας εἶναι οὐχ' ἕττον ἀναγκαῖον καὶ εἰς πάντα χριστιανὸν ὀφείλοντα νὰ γνωρίζῃ τὴν τάξιν τῶν διαφορῶν ἀκολουθιῶν καὶ νὰ καθοδηγῆ χρεῖας τυχεύσης τοὺς σπειρότερον περὶ τὰ τοιαῦτα ἔχοντας, ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς μαλιστα τῶν χωρίων, ἵνα τηρῆται τὸ θεῖον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου παράγγελμα. « Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γίνεσθω ἐν πάσις ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς τῶν ἁγίων. (Α. Κορινθ. Κεφ. ιδ.) καὶ ἀποφεύγηται οὕτω ἢ ἐκ τῆς ἀπειρίας χασμῶδες καὶ σύγχυσις.

Τιμᾶται δρ. 4 καὶ εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ τρίτον ἐκδόντι αὐτὸ Κ. Κωνστ. Ἀντωνιάδῃ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ ΠΡΩΪΝΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ.

(Ὅδε Αἰόλου ἀριθ. 337.)